

Сѣнката. Ами дългътъ? — Те пита твойта майка.

Майсторъ Лалйо. Дългътъ! Дългътъ!...

Сѣнката. Да, дългъ свещенъ, заветъ!...

Направенъ тебъ отъ твоя клетъ народъ.

Помисли ли какъвъ е твоя жребий,
предъ твоя родъ и бждащето наше?

Кое тогазъ по-мило е за тебъ:

Народа ли или една жена?

Майсторъ Лалйо. Защо човѣкъ отъ плътъ и духъ е даденъ?

Сѣнката. Отъ плътъ сж всички хора що умиратъ;
Избраницитѣ на единъ народъ
безсмъртни сж, че носятъ въ себе духъ.

Майсторъ Лалйо. Тѣй, майко знамъ! Но
какъ се наддѣлява
плътъта коя духътъ подкрепя въ себе!

Сѣнката. Богъ за това създалъ е челоуѣка
отъ плътъ и духъ за да изпита: колко
душата му е силна за борба?

И колко той е на подзига синъ!

Плътъта - победишъ ли? Избранникъ си.

Щомъ тя те победи — суетникъ си.

(Майсторътъ въздѣхва и хваща глава съ две рѣце, готовъ
да потъне въ земята)

(Майката трогната се смиява).

Сѣнката. Но може би моитѣ думи тежко
ти паднаха — и причиниха мъка...

Майсторъ Лалйо. Съмнение едно ли на гърди
разяда ги, не дава ми покой...

Сѣнката. На майка си неможешъ ли го каза?

Майсторъ Лалйо. Моята плътъ — азъ вър-
вамъ ще надвия...

(Задѣхва се и спира)

Сѣнката. Тогазъ кое не дава миръ на духъ?
Какво е то, което те мори?

Майсторъ Лалйо. (Като издига глава, мъченъ отъ
мисль)

... Жамия азъ градя за Муслюмани —

Кжде остава моето призване?

(Замълчава)